

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Inútils

Potser sí que, en el menyspreu als polítics, s'hi colen massa llocs comuns –el cunyadisme– i desqualificacions que ens parlen de la nostra pròpia ignorància sobre la naturalesa de la política. És veritat que no podem criticar els polítics i exhibir la nostra innocència. Segur que no pot ser que uns senyors i senyores tan incompetents surtin d'una societat que sap perfectament el que cal i que ho fa tot bé. Segur que la política no s'arregla posant la gent en lloc dels governants. Ja ho estem veient. Tot això és veritat i segur que desconeixem en què consisteix la política. Però fem un repàs. Mentre quatre senyors són incapaços de formar govern des del 20 de desembre del 2015, les comunitats d'Extremadura –que ja hi era–, Andalusia, Castella-la Manxa, Múrcia i Melilla han caigut al pou de les regions menys desenvolupades d'Europa. I el conjunt de l'Estat és avui un 9% més pobre que la mitjana europea, quan abans de la crisi era el 3%. Di-

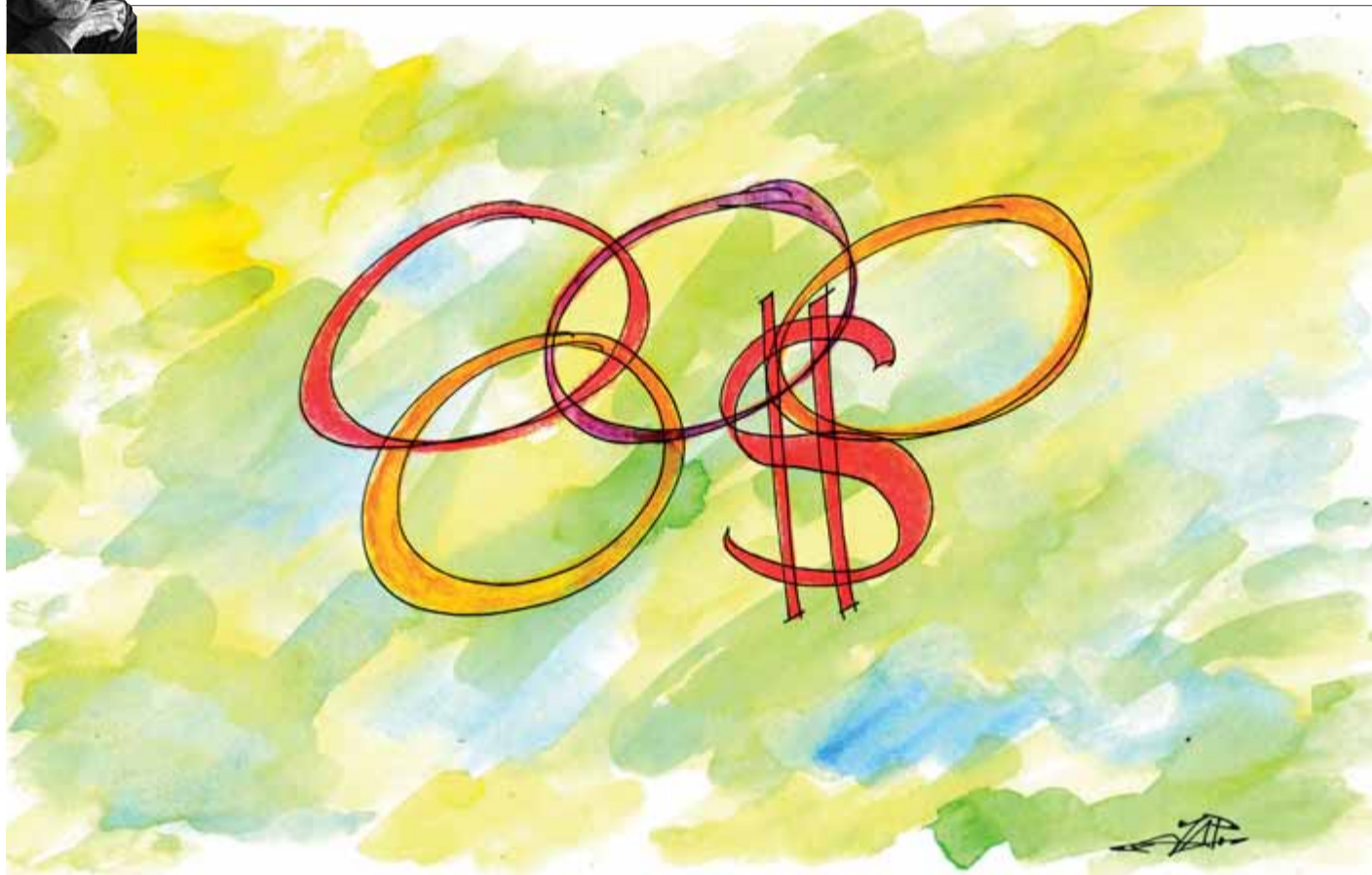
Els ciutadans no som innocents, però diguem-ho clar: tenim uns polítics molt dolents

guem-ho d'una vegada: són mooooolt dolents. I a Catalunya? A Catalunya el debat independentista ha caigut a uns nivells de vergonya aliena –a banda i banda–, mentre la realitat és que el sistema sanitari té ara 1.500 milions menys que fa cinc anys i la joia de la corona s'aguanta amb metges instal·lats en la precarietat, amb sous mileuristes i condicions deplorables, que tenen el sistema al límit de l'estrès. I el govern diu amb orgull que no pensa abanderar la millora del finançament. Que ja estan per una altra cosa. Com si fos incompatible la independència com a projecte –de moment amb resultat zero per no dir negatiu– i l'exigència del dia a dia com a obligació. Ja n'hi ha prou. I a Barcelona? A Barcelona hem perdut una gran activista i hem guanyat una pèssima alcaldessa sense cap projecte de ciutat i que es dedica a castigar l'economia productiva. Res de nou sota el sol de la internacional socialista bajoca. Així que, a risc que em diguin “cunyat” –potser és la calor, ja ho admeto–, són tots una colla d'inútils.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'estiu

Imma Merino

Llengua de tribu i llengua de polis

Al'“ombra” publicada ahir feia present que, assistint a un enterrament, Leopold Bloom replica interiorment a algú que diu que “Jo sóc la resurrecció i la vida” arriba al fons del cor. Ell pensa que al mort, que cria malves a quatre pams de terra, no li arriba al fons de res. Compara els òrgans a bombes que, un cop morts, són velles i rovellades: “No hi ha més punyetes. La resurrecció i la vida. Quan ets mort ets mort. Aquesta idea del dia final. Trucant a la porta de cada tomba perquè surtin tots. Llätzer, surt a fora. I a la taula del Bernat qui no hi és no hi és comptat.”

Aquesta última frase feta és una de les múltiples expressions en català amb què Joaquim Mallafré va buscar l'equivalència de les originals en anglès escrites per Joyce, que, jugant-hi, va pouar-les de la tradició oral, del que havia sentit a casa seva i al carrer, és a dir, de la “llengua de la tribu”. És així que, per explicar-la després d'haver-la apuntat dues “ombres” enrere, reprenc la distinció que fa el mateix

“Mallafré considera que el traductor ha d'interpretar les expressions específiques de cada llengua i buscar-ne d'equivalents

Mallafré entre “llengua de tribu” i “llengua de polis”.

Pel que fa a la “llengua de tribu”,

el filòleg i traductor considera que hi ha una sèrie d'expressions específiques de cada llengua. És el cas de les cançons infantils, dels acudits, de les endevinalles, de les frases fetes, dels dobles sentits, de tot el que té a veure amb els jocs lingüístics i amb un teixit mític. Mallafré creu que el traductor ha de buscar expressions equivalents pensant que, tot i que aquests jocs defineixen l'especificitat de cada llengua, hi ha un rerefons universal. La universalitat també es pot lligar a la “llengua de polis”, però en un sentit diferent. La “llengua de tribu” està feta de repeticions, però és imprevisible; està vinculada a la col·lectivitat, però cadascú la fa o la desfà. La “llengua de polis” està fixada, es repeteix d'un idioma a l'altre com un mecanisme cultural reglat. Em remeto a un bellíssim article que Adrià Pujol Cruells, un escriptor de la “llengua de tribu”, va publicar fa uns anys a *Núvol*: “La llengua de polis és asèptica, burocràtica, legalista, imperial.” És la llengua del poder, que fixa cançons.